

τελειοποιοῦσα τοὺς νέους κανόνας διετήρησεν ὅμως τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀπλότητα, αἵτινες ἐν τῷ μέσῳ πολυειδῶν ἀπελεῖσθαι καὶ ἔλαττωμάτων διέκρινε τὴν τέχνην τοῦ μεσαιῶνος. Πρὸς τούτοις εἶναι δὲ πρῶτος ὅστις ἔθηκε τὰς εἰνδνας του ἐν πλήρει δρίζοντι, διὰ δὲ τῆς ἐκλεκτῆς συνθέσεως καὶ τοῦ

εὐδίκτου χρωματισμοῦ τῶν ρωπογραφίῶν ἐν αἷς ἐτοποθέτει τὰ ἀντικείμενα τῶν ζωγραφιῶν του, περιέβαλλεν αὐτὰς ἀρμονικὴν δμοιαλήθειαν.

(Ἐπετειαὶ συνέχεια)

Κ. ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ.

ΔΕΚΑΟΚΤΑΕΤΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΙΣ

Η

ΟΙΚΟΚΥΡΟΥΔΑ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΔΤΟ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΩΝ Κ.Κ. DENNERY ΚΑΙ LEMOIN

ΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΗ ΝΕΑΡΑ ΗΘΟΠΟΙΩ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ

ΦΙΛΟΜΗΛΑ ΜΠΟΥΟΝΑΣΕΡΑ

ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΑΥΤΗΝ ΑΦΙΕΡΟΙ

ὁ μεταφράσας

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΗΡΕΣΙΑ ΓΟΥΤΙΕ (δεκαοκταέτις)
ΑΟΤΙΖΑ ἀδελφή της (δεκαεξάτις)
ΙΣΙΑΩΡΟΣ ἀδελφός της (είκοσαετής)

BENIAMIN ἀδελφός της (δεκατετραετής)
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐβενουργός.
ΑΛΦΡΕΔΟΣ BAPEN δικηγόρος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Βενιαμίν. Παράθυρον, θύρα ἐν τῷ μέσῳ κλπ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Θηρεσία μόνη, λογαριάζει παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ γράφει.

Ο οικοδεσπότης ἐπληρώθη, ἐπληρώθη

37

Μικρὸν διαιρέτιον ἐπλεῖκῶς συγνοσκευασμένον.
Κομψὸν γαζοφυλάκιον ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκὼν γυναικός. Άριστερῷ τῶν γυθοποιῶν τράπεζα ἐφῆς καίνται διεσπαρμένα τετράδια μουσικῆς, χαρτία
χαρτίων τῆς Θηρεσίας, ἐτέρα τις πρὸς τὸν
ΖΑΚ, ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α'.

Θη καὶ δράπτης διὰ τὰ φορέματα τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰσιδώρου, τώρα μένει δρότοπώλης. Εἴ δταν ἦναι τις οἰκογενειάρχης πρέπει νὰ κρατῇ τακτικοὺς λογαριασμούς. Άλλὰ μήπως εἶναι καὶ ψεῦμα; Ἐχω τρία παιδία ἀρσενικὰ καὶ μίαν κόρην! Τὴν Αουίζαν μου, τὴν πτωχὴν ἀδελφήν μου! αὐτὴ ἀλλοτε ἐκράτει τοὺς λογαριασμούς καὶ μ' ἔδοθει· πλὴν ηθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ, νὸ μ' ἔγκαταλείψῃ! πόσαις φοραῖς δὲν μοι ἐπανέλαβε· Σὺ, Θηρεσία μου, μὲν ἀνέθρεψε καὶ πρέπει κάτι νὰ κάμω καὶ ἐγώ· εἰς ἔκεινην τὴν ἀρχοντικὴν οἰκίαν πλησίον τῆς Ὁρλεάνης μὲν ζητοῦσιν ἵνα ἐκπαιδεύσω μικρόν τι κοράσιον θὰ κερδίσω λοιπὸν καὶ ἐγὼ κάτι, καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Εἶχε δίκαιον· διότι μόνον ἀφότου ἀνεχωρήσεις κατώρθωσε νὰ στείλω εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τὸν Αδγούστον τὸν μικρότερον ἀδελφόν μου καὶ... ἀλλὰ ποῦ ἔμεινα; Ά! ναι, εἰς τὸν ἀρτοπώλην... Ά; τὸ δῶμαν. (παρατηρεῖ τὸ ἔρμαριον) Ο! ἀλλ' ἔφαγομεν ἀρκετὰ ταύτην τὴν ἔδομάδα.—Τρία ψωμία τῶν ἔξι λιτρῶν... καὶ τὸ λέγω, ἔκεινος δὲ Βενιαμίν καταθροχθίζει... μεγαλόνεις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν... εἶναι δεκατεσσάρων ἔτῶν καὶ φαίνεται ἀνήρ πλέον. Εδῶ, δῆλα ἔτοιμα—Ο! ἐλησμόνησα... τὰ ὑποδήματα τοῦ Αδγούστου... δύο ζεύγη εἰς ἔνα μῆνα! καὶ σιδηρᾶ ἀνήσαν θὰ τὰ ἔχαλούσσεις ἔκεινο τὸ διαβολάκι! (ἀθροίζει) Ἐτελείωσα, καὶ μοι μένει περίσσευμα τῆς ἔδομάδος ἐν χρυσούν εἰκοσάφραγκον. Ο! τι λαμπρὸν εἶναι ἡ ἔργασία, καὶ ποτὲ δὲν θὰ κουρεθῶ· ἀντέγραψε καὶ ἀπὸ αὐτῆν τὴν μουσικὴν, ητις πάντοτε μοι φέρει κέρδος ἔξι φράγκων τὴν ἡμέραν. Εὐχαριστῶ, μῆτερ μου, δτι μὲ δέξακησας εἰς τὸν κόπον. Ίδοι καὶ ἔν ακόμη νόμισμα προστίθεται, καὶ τὸ ποσὸν αὔξανει, καὶ ταχέως συμπληρώνεται, καὶ τότε θὰ δυνηθῶ... Θέέ μου, θέέ μου, εὑδόκησον ἵνα γρήγορα ἔλθῃ ἡ εὐδαίμων ἔκεινη ἡμέρα!—(ἀγαλγεῖ τὸ γαζοφυλάκιον καὶ εἰ-

αὐτοῦ ἔλαγει μικρὸς κιβώτιον) Ίδοι τον, ίδοι δὲ θησαυρός μου· διὰ αὐτοῦ μόνον θὰ γίνω μακαρία! (κάθηγεται καὶ μετρᾷ τὰ ρυμίσματα) Ο! ώραλον! πάλιν τὰ ίδια! δσάκις μετρῶ τὰ χρήματά μου σφάλλω.... Καὶ δμως τὴν παρελθούσαν Πέμπτην δὲν είχον ἢ 360 φρ. εἰς χρυσόν, είμαι βεβαία, καὶ σημερον εὑρίσκω 380. Ίδοι τὰ ἀποτελέσματα τῆς δριμητικῆς ἀνικανότητός μου· σήμερον δμως θὰ γράψω εἰς ἓν τεμάχιον χαρτίου τὸ ἄθροισμα, 380 φρ. καὶ 20 τὰ δποτα τώρα προσθέτω, γίνονται 400 φρ. καὶ τετρακισχίλια εἰς χαρτονομίσματα! ἔχομεν τὸ δλον τέσσαρας χιλιάδας τετρακόσια φράγκα. Εἰ τώρα βεβαίως δὲν εἶναι λάθος. (χρονούσι τὴν θύρα) Ποτος εἶνε; (θέτει πάλιν πάντα ἐπέδει τοῦ γαζοφυλάκιον καὶ κλειδόρει.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Στέφανος καὶ η ἄρω.

ΣΤΕΦ. (έσωθεν) Εσπεύσθητε κυρία Θηρεσία;

ΘΗΡ. Ά! εἶναι δ Στέφανος (ἀροτρεῖ) ΣΤΕΦ. Καλὰ τὸ λέγω ἐγώ· σεις ἔννυάτε τὸν ἥλιον.

ΘΗΡ. Άλλα καὶ σεις σπικνέσθε πρωτεῖ, στοιχηματίζω δὲ δτι θὰ ἔχετε ἀνοικτὸν καὶ τὸ ἔργαστήριον σας ἔδη κάτω.

ΣΤΕΦ. Βέβαια, μάλιστα ἔχει καὶ μου στερῆδες (καθ' ἔστιτὸν) "Ἄρ θργάριζε πολογ εἶδογ, αλλὰ σιωπή.

ΘΗΡ. Θὰ ἔρχεσθε ἀναμφιβόλως διὰ τὸ μικρόν μου Βενιαμίν, τὸν δόκιμόν σας εὐθὺς πηγαίνω νὰ τὸν ἔχουντος.

ΣΤΕΦ. Όχι, Όχι, παρακαλῶ, ... εἰ τὸν μεγαλήτερον ἀδελφόν σας ἥθελα νδμιλήσω.

ΘΗΡ. Τὸν ἀδελφὸν μου Ισιδώρον; ... δὲν εἶνι ἔδω.

ΣΤΕΦ. Τι; Εξηλίθε τόσω ἐνωρές;

ΘΗΡ. Εἶχε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ευρώπην. . . (ἀρει λύπης.)

ΣΤΕΦ. Από τὴν Κυριακὴν!

ΘΗΡ. Δὲν ἀνυσηχῶ δῆμῶς καὶ διὰ τοῦτο θὰ εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἐργασίαν εἰς τὸ ἔργαστήριον τοῦ κυρίου Βερνάρδου, καὶ ἐπομένως θὰ ἔμεινεν ἔκει διότι, ἀλήθεια εἶναι ἐλαφρούταικος, ἀλλὰ δταν θέλῃ εἶναι καὶ τόσῳ ἀξιαγάπητος....

ΣΤΕΦ. Τὶ κρίμα νὰ μὴ θέλῃ νὰ διακρίψῃ τὰς σχέσεις του μὲ ἔκεινον τὸν διάβολον τὸν Ραβουρδέν....

ΘΗΡ. Τὸν Ραβουρδέν! Καὶ δῆμως μοὶ ὑπερσχέθη δτι δὲν θὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον! τὸν ἐπέπληξα τόσω, τῷ ἔδωκα εὖ καλὸν μάθημα ὡς ἀληθῆς οἰκογενειάρχης... φαίνεται ἀδύνατον! νὰ μὴ ἀφίσῃ ἀκόμη ἔκεινον τὸν διεφθαρμένον, ἔκεινον τὸν ἄθλιον δστις θὰ τὸν ἐξέστε, θὰ τὸν ἥφαντεν, ἀνευ τῆς ὑπερασπίσως τοῦ Κ.ου δικηγόρου Ἀλφρέδου Βαρὲν δστις τὸν ἕσωσεν! Εὔγενης καρδία! ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὶ τῷ δφείλω! (θέτει ἀντὸς τοῦ γαζοφυλακίου τὸ θεϊκὸν τῷ λ[μῶν καὶ κλειδώνει.)

ΣΤΕΦ. Εὔγενες αἰσθημα εἶναι ή εὐγνωμοσύνη ἀλλὰ τέλος πάντων τὶ θυσίαν ἔκαμεν δ δικηγόρος; ἐφλυάρησεν ἐπὶ εὖ τέταρτον τῆς ὥρας· ἴδου τὸ πᾶν.

ΘΗΡ. Δὲν δύναμαι δῆμως νὰ ἐννοήσω διατὶ δσάκις γίνεται λόγος περὶ τοῦ κυρίου Ἀλφρέδου δὲν συμφωνοῦμεν πατρά πολὺ! Πλὴν ἔχετε ἀδικον, δὲν τῷ ἀποδίδετε τὴν δικαιοσύνην τῆς δποίας εἶναι ἁξιος. Τόσῳ ἀγαθὸς, τόσῳ ἀπλούς, καὶ τοι υἱὸς προέδρου τοῦ ἐμποροδικείου, τόσῳ μετριόφρων καίτοι εὐφύεστατος... Μάλιστα, Κύριε, εἶναι μεγαλοφυής. (ἀρέρχεται τὴν σκηνὴν ταχιοποεύσα τὰς καρέγλας καὶ ἐκονιζούσα τα ἐπιπλα διά τινος πτιλώθρου.)

ΣΤΕΦ. Εἴ! ἀφοῦ τὸ λέγετε, ... καθεὶς δῆμως ἦμπορεῖ νὰ ἥνε μέγας εἰς τὴν τέχνην του ἔκεινος ἐσπούδας τὴν τέχνην νὰ ζῆ μὲ δίκας, χαρτία, μελάνην, καὶ ἐπέτυχε, καὶ ἔζερε νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ κερδίζῃ τὰς δίκας, δταν δεγ τὰς χάνει· εἶναι δικηγόρος, ὡς εἰ-

μας κ' ἔγῳ ἔβενουργός. Δὲν γνωρίζω τῷδηντι νὰ βάλλω κατὰ σειρὰν ὀρατας λέξεις ἀλλ' οὐτ' ἔκεινος ἔζερε; ὡς ἔγῳ, νὰ κατασκενάσῃ μίαν καρέγλαν, εν ἱματιοφυλάκιον, καὶ ἐν τραπέζακι.

ΘΗΡ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Στέφανε, μὲ κάμνεις νὰ γελῶ... (πάντοτε ἀγασχολουμένη)

ΣΤΕΦ. Καὶ ἀκτὸς τούτου, νὰ σᾶς τὸ πῶ; πάντοτε ἐστοχάσθην δτι τὸν ἀδελφὸν σας Ιοΐδωρον δὲν τὸν ἕσωσεν ἔκεινος.

ΘΗΡ. Άλλὰ ποιος;

ΣΤΕΦ. Σεις.

ΘΗΡ. (ἐπαγερχομένη) Εγώ;

ΣΤΕΦ. Καὶ ποιος θὰ ἀντείχειν δταν παρουσιάσθητε εἰς τοὺς δικαστὰς, καὶ δ πρόεδρος, τὸν ἐνθυμεῖσθε, ἔκεινος δ 'ψηλὸς, δ ἰσχυρὸς, σᾶς εἶπε «Καὶ ποία εἰσθε, δεσποαύη, καὶ ἔρχεσθε ζητῶσα παρ' ἐμοῦ τὸν κρατούμενον;» ο σεις δὲ, εύθυς, « εἶμαι μήτηρ του » καὶ ἔκεινος « ἀλλ' εἰσθε νεωτέρα του! » σεις δὲ μὲ σταθερότητα· « εἶναι φυσικώτατον, κύριε, εἶμαι μήτηρ του, διότι ή μήτηρ μας πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀπέθανε, καὶ ἔγῳ κατὰ τὰς δυνάμεις μου ἐκπληρῶ χρέη μητρὸς πρὸς τοὺς ἀδελφὸς καὶ τὴν ἀδελφήν μου» μοὶ τοὺς ἐσύστησεν δλοὺς... πολὺ προώρως ἐπαγρυπνοῦσα ἐφ' ήμῶν, καὶ πολὺ γρήγορα ἥρχισα... ἄ! κύριε ἀπολύσατέ μοι τὸν μέν μου... τὸν ἀδελφόν μου...» Καὶ ἔκλαιον δλοι, οἱ δικασταί, δ θυρωρὸς, ἀκόμη καὶ δ πρόεδρος... ἀλλ' ἔγῳ... ἄ! έταν ἔβλεπετε τὴν καρδίαν μου... τὰ δάκρυά μου ἤσαν δάκρυα αἰματηρά.

ΘΗΡ. (διαρκούσσης τῆς δμιλίας τοῦ Στεφάνου ἀτερίζει τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς της). Ο! ἀγαθὴ Στέφανε, γνωρίζω πόσον μὲ εύνοείτε.

ΣΤΕΦ. Ο! πολὺ πεισσότερον ἀφ' ὅ, τι στοχάζεσθε, εἶμεθα καὶ συμπατριώται, ἀπὸ τὴν Θρεάνην καὶ οἱ δύο, ἐπειτα μήπως δ πατήρ σας πρὶν τῆς δυστυχίας εἰς τὸ ἐμπόριον του τῶν μουσι-

καν δργάνων, μήπως δὲν μ' ἐπῆρε δρφανδόν, καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη (ἐτεόρως) δὲν ημεθα ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή;

ΘΗΡ. (συγχεικημένη καὶ τείρουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα) Καὶ ἐλπίζω δὲν θὰ εἰμεθα ἀκόμη... πάντοτε.

ΣΤΕΦ. Πάντοτε; ὦ! τὸ λαμπρόν πάντοτε; εἶναι παράπολη! Καὶ δὲν ημπορεῖ νὰ γίνη καὶ καρμία μεταβολὴ... ἀν π. χ.

ΘΗΡ. Τί;... Δὲν ἔννοω... (ἀπαγραψίζει τὴν ταχτοποίησιν τῶν ἀπίπλων.)

ΣΤΕΦ. 'Ιδού... ἔγω εἴμαι ξ.ας καλὸς ἔθενουργὸς, διδάσκαλος εἰς τὴν τέχνην μου, ἔννοεῖτε, καὶ δὲν τὸ λέγω νὰ ἐπαινεθῶ, ἀλλὰ ἔργάζομαι καλά. (ἀκολουθῶν αὐτὴν τεθορυθμητέος.)

ΘΗΡ. Πολὺ καλὰ λέγετε, καὶ ἀπόδειξις τῶν λόγων σας είναι τοῦτο τὸ γαζοφυλάκιον τὸ δόποιον μοὶ ἐδώκατε καὶ είναι λαμπρᾶς κατασκευῆς.

ΣΤΕΦ. (πάντοτε ἀκολουθῶν αὐτὴν) Δοιπόν... ω; σᾶ; ἔλεγον... γνωρίζετε λοιπὸν καλὰ, ἐστοχαζόμην, τώρα εἴμαι μόνος, ἀλλ' ἐὰν εἴχον συντροφίαν δὲν θὰ ημην μόνος... διότι δεν ἔναι κάνεις μὲν ἔνα ἄλλον είναι δέο καὶ....

ΘΗΡ. Δοιπόν;

ΣΤΕΦ. Τούλαχιστον νομίζω... νομίζω... τέλος πάντων σᾶς τὸ λέγω ἀλλοτε.

ΘΗΡ. (καθ' ἔσυτην) Διαστυχής Στέφανε... μὲν ἀγαπᾷ! καὶ ἔγώ...

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔσυτην) Δὲν θέλει σήμερον τὰ ἔξιλη ἀκόμη, καὶ ἔχω τόσην ἀράρην... Δὲν θὰ φέρετες; τὸνέμπορον τὴν μουσικὴν τὴν δύοις αντεγράψετε;

ΘΗΡ. Τὴν ἔφερον χθές. (κάθηται πάρα τὸ τραπέζιον)

ΣΤΕΦ. (διάβολει... τὸ ώραλα οἴτα!) Χθὲς; μοὶ εἴπετε, καρία Θηρεσία, δτι ἔνθε εἰς ἀνησυχίαν διὰ τὴν ἀδελφήν σας Λουτζαν... .

ΘΗΡ. Καὶ πραγματεὶ ἀνησύχουν; ή τελευταῖς της ἐπιστολὴ τοσαύτην ἔπεις μελαγχολίαν!... Βεβαίως μὲν κρύπτει

δυσταρέσκειάν τινα; πρὸ δεκαπέντε ημέρων στεροῦμαι εἰδήσεών της...

ΣΤΕΦ. Καὶ ἔγω προαισθάνομαι δτι σήμερον θὰ λαβετε.

ΘΗΡ. Α! εἴθε!

ΣΤΕΦ. (Ηλίθεν ή σειρά μου...) ἐδὲν εἴμαι κοντός) Καὶ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἔγραψε παρακαλούσα τὸν κύριον ταχυδρόμον, νὰ μένη ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὸ ταχυδρόμειον μέχρις οὖ τὴν ζητήσετε, ως ἄλλοτε;

ΘΗΡ. Πιθανόν.

ΣΤΕΦ. Τί τὰ θέλετε! ἔχω μίαν προαισθησιν... πηγαίνετε, πηγαίνετε νὰ ιδῆτε.

ΘΗΡ. Δὲν λέγετε κακά, καὶ τρέχω εύθυνα... δημως ἐλπίζω δτι θὰ μὲ περιμένετε (λαμβάνει τὸ ἀπίτιον καρέγλας κελυφον σιάλιον καὶ τὸν πίλον της.)

ΣΤΕΦ. Εὐχαρίστως...

ΘΗΡ. Α! εὰν λάθω καλὰς εἰδήσεις παρὰ της ἀδελφῆς μου, εὰν δὲν ηναὶ ἀσθενής, εὰν δὲν ἔχῃ λύπας, εὰν λάθω μέσον δύων τόσην χαράν... ή σήμερον θέλει εἰσθιει Βεβαίως ημέρα εύδαιμων. (ἔξερχεται)

ΣΤΕΦ. Καλλίτερα δποῦ ἀνεχώρησε... Παρ' δλίγον νὰ μὲ προδώσῃ ή γλώσσα μου, ἔφλεγόμην ὑπὸ της ἐπιθυμίας νὰ τῇ εἴπω ή ἀδελφή σας Λουτζαίνε κατω εἰς τὸ ἔργοντον μου... πρὸ μιᾶς ὥρας... ἀλλὰ τότε ἐματαιούση ή σχεδιασθεῖτα ἐκπληξίς διὰ τὸν ἐργάτην τοῦ δνόματος της, ἔκαμα καλὰ νὰ σιωπήσω. Τώρα τὴν συνειδισμένην ἐγχείρισιν. (διευθύνεται πρὸς τὸ γαζοφυλάκιον.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Βεγιαύλη καὶ ο ἄτω.

ΒΕΝ. (ἔσωθεν) Στέφανε...

ΣΤΕΦ. Ο! τώρα εξέπυνσεν δ Βενιαμίν.

ΒΕΝ. Ε! Στέφανε, εξηλθει ή ἀδελφή μου;

ΣΤΕΦ. Ναι. (καθ' ἔαυτὸν) τώρα τὸν στέλλω κάτωμε τὴν λοιπήν καὶ τὸν εφορτόνομα.

ΒΕΝ. Καλ' ἡμέρα Σιέφανε. (έμφαγιζόμενος) Βλέπεις πόσον ὠραῖος είμαι σήμερον τὸ πρώτη;

ΣΤΕΦ. Πάντοτε είσαι ὠραῖος... φαίνεσαι γυνὴ μὲν ἀνδρικὰ φορέματα.

ΒΕΝ. Γυνή! καὶ σεῖς, θλέπω, θέλετε γένετεις θῆτε. Δλλὰ πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθ' θοῦ; θὰ ἔχω καὶ ἄγας ιρίχας εἰς τὸ πρόσωπον; Πόσον ὠραῖον πρᾶγμα είνεις η γενειάς! είνεις διαγαλήτερος συρμός, είνεις συρμός στοιχίου, τίποτε.

ΣΤΕΦ. Μάλιστα φέρει κέρδος διότι οικονομοῦμεν τὸν κουρέα.

ΒΕΝ. Τὰ ἄνθη μας λοιπὸν αἱ ἀνθοδίσματα;

ΣΤΕΦ. Κατέβα αὖτε τὴν μικράν κλίμακα καὶ εἰς τὸ σπισθεν μέρος τοῦ ἐργαστηρίου μου θὰ τὰς εὔρῃς, καθὼς καὶ ἐν ἀπροσδόκητον, αὖτε τὸ δόποιον θὰ υχαριστηθῆς.

ΒΕΝ. Γλυκίσματα, ζακυνθωτά;

ΣΤΕΦ. Κάτι καλλίτερον, πήγανε, κατάδα γρήγορα.

ΒΕΝ. Πηγαίνω, ἀλλὰ πρόσεξε μὲν μὲν περιπλέκης διότι θὰ σου ξεροίζωσω διτιὰ δὲν ἔχω, τὰ γένεια. (ἔξερχεται).

ΣΤΕΦ. Α! τέλος πάντων ἔμεινα μόνοι· τώρα τὴν ἐργασίαν μας. «Η Θεσσαλία δὲν ήδύνατο νὰ φαντασθῇ, διτιὴ ἔδωκα αὐτὸν τὸ ἐπιπλον, διτιὸν ὑπῆρχε μυστικὸν ἐλατήριον γνωστὸν εἰς ἐμὲ μόνον, διτιὲς τὸ κατακεύσασα. (ώθει ἐλατήριον τε καὶ ἀρούρει τὸ ἐπιπλον) Τὸ γνωρίζω, ψυχὴ γενναία, διπόδειγμα μίκης στοργῆς, γνωρίζω διατί συσσωρεύεις αὐτὸν τὸν χρυσὸν, καρπὸν τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν ἴδρωτων σου. Πρὸ τεσσάρων ἑτῶν κοπιάζεις καὶ τήκεσαι ἐργαζομένη, διότι ὠρκίσθης ν' ἀποδώσῃς ἔντιμον δόνομα εἰς τὸν πατέρα σου, νὰ ἐκπλύνῃς τὴν κηλεῖδα χρεωκοπίκης, ἔγω δέ... μυστικῶς κάμνω δὲν δύναμαι... δὲν είνεις η φόρος εὐγνωμοσύνης, οἱρὸν καθῆκον.—Σήμερον

είνεις η ἕօρτη τῆς ἀγίας Θηρετίας, τοῦ δνδρυτός της· καὶ ίδοι ἀντὶ ἐνὸς εἰκοσιαράγκου θάλλω πέντε. (έκτελεν) Τώρα θὰ ἔχει τέσσαρας χιλιάδας τετρακοσία φράγκα. (μετρᾷ τὰ χρήματα)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ισιδώρος καὶ οἳγω

ΙΣΙΔ. (εἰσέρχεται ἀδωρ) «Ζήτω τὸ ἀσημί»
» Ζήτω οἱ παράδεις
» Όποιος τὸν κόσμο
» Χύνουν λαμπράδεις.
» Ζήτω η γυναικειά
» Καὶ τὸ κρασί.

ΣΤΕΦ. (κλείει κατεσπενομένως τὸ γαζοφυλάκιον) Ισιδώρε!

ΙΣΙΔ. Ναι! Ισιδώρος πρῶτος; Βασιλεὺς τῶν ξεμυαλισμένων καὶ τῶν καλῶν παιδίων.

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔαυτὸν) Ελπίζω νὰ μὴ εἰδε—Πάντοτε χαρούμενος, ἔ;

ΙΣΙΔ. Πάντοτε. Δὲν ἔχω καμμία λύπη... δὲν ἔχω λεπτό, καὶ διὰ τοῦτο τραγουδῶ· ἀλλὰ σὺ τί κάμνεις ἐδῶ... μετράς χρήματα, ἔ;

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔαυτὸν) (εἰδε, εἰδε)—὏!... μικρά πράγματα.

ΙΣΙΔ. Εἴλα τώρα μὴ μᾶς κάμνης τὸν Ἀμερικανόν. Ἀλλάξατε λοιπὸν κατάστασι; δὲν εἰσθε πλέον ἰσενουργός; εἰσθε ἐκατομμυριοῦχος; ἐστείλατε λοιπὸν κατὰ διαβόλου ταῖς καρέγλαις, καὶ ἀγκαλιάσατε σφικτὰ σφικτὰ καμμία κληρονομία;

ΣΤΕΦ. Τί διάβολο λέγεις;... δὲν εἶναι δικά μου.

ΙΣΙΔ. Λοιπὸν είνεις τῆς ἀδελφῆς μου; καλλίτερα μὴ φοβήσθε δύμως; ἔγω δὲν πειράζω τὰ χρήματά της καὶ κομμάτια ἂν μὲ κάμουν.

ΣΤΕΦ. Μὴ τῆς εἰπης δύμως τίποτε· ξετυχε, ἐνῷ ἐκαθάριζα αὐτὸν τὸ γαζοφυλάκιον, τὰ ἔύρον πρόσεξε διότι ἀν τὸ μάθη θὰ μὲ ἀποκαλέσει ἀδιάκριτον.

ΙΣΙΔ. Λοιπόν... θὰ σιωπήσωμεν.

ΣΤΕΦ. Εύγε, θὰ σιωπήσωμεν . . . Δυστυχής κύρη ἔργάζεται τόσον!

ΙΣΙΔ. Καὶ ἐγὼ ἀναπαύομαι δι' αὐτήν.

ΣΤΕΦ. Νόκτα καὶ νημέραν χύνει ἴδρωται!

ΙΣΙΔ. Καὶ ἐγὼ τὴν νημέραν κοιμῶμαι καὶ τὴν νύκτα διασκεδάζω.

ΣΤΕΦ. Οἰκονομεῖ καὶ τὸ σολδί ἀκόμη.

ΙΣΙΔ. Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω εὗτε ἐν σολδί.

ΣΤΕΦ. Άλλ' δι μισθός σου;

ΙΣΙΔ. Ἐφύγες ἐξ αἰτίας τῆς κακοκαιρίας.

ΣΤΕΦ. Δηλαδή;

ΙΣΙΔ. Ήτοι μάζόμην νὰ υπάγω εἰς τὸ ἔργαστηρι . . . ἀλλὰ μὲν πιασες ἡ βροχὴ στὸ δρόμο. Αρχισε νὰ βρέχῃ τὴν Δευτέραν, ἐγὼ ἐτρούπωσα, καὶ τώρα καὶ τέσσαρες νημέραις δίδιος κακός καιρὸς ἔξακολουθεῖ.

ΣΤΕΦ. Τέσσαρες νημέραις ἀργίας καὶ διασκεδάσεων! δὲν εἶναι καλὸν, σὺ δι πρεσβύτερος τῆς οἰκογενείας σὺ δοτεις ἔχεις χρέος νὰ δώσῃς τὸ καλὸ παθάδειγμα. . . Λι! ἐκείνος διαβούλευμένος Ραβούρδεν θὰ σὲ ἀφανίσει.

ΙΣΙΔ. Λι! μὴ τὸ πιστεύῃς.

ΣΤΕΦ. Καὶ τι θὰ εἴπης τώρα εἰς ἐκείνον τὸν σύγγελον, τὴν ἀδελφὴν σου;

ΙΣΙΔ. Ει! διαβόλος ἔσύρει! υπάρχουν δύμως καὶ φίλοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ ἐγὼ ἐλπίζω εἰς τὸν δικηγόρον μου, τὸν κύριον Αλφρέδον, τὸν ὑπερασπιστὴν μου, τὸ στήριγμά μου.

ΣΤΕΦ. Θὰ ζητήσεις δάνεια ἀπὸ αὐτῶν;

ΙΣΙΔ. Δάνεια; Τρελλὴ καὶ πρόστυχος ἰδέα! υπάρχουν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον γραμμάτια. Είμαι ξηρὸς 'σαν τὴν ίσκα, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' ἔχω ἐλπίδας, τέλος πάντων ἔδωκα εἰς τὸν δικηγόρον μου ἐν γραμμάτιον νὰ μοῦ τὸ ἔξαργυρώσῃ καὶ τὸν περιμένω ἔδω . . . μὲν τὰ χρήματά μου!

ΣΤΕΦ. Δυστυχής Θηρεσία! λαμπρὰ εὐχαρίστησις κατὰ τὴν νημέραν τοῦ δύνατος της.

ΙΣΙΔ. Σήμερον εἶναι τῆς ἀγίας Θηρεσίας! σήμερον; . . . παρὼν βέγω, καὶ τὸ ἄνθος μου (ἔξαγες τοῦ πίλον του βέροι).

ΣΤΕΦ. Τί δραλον!

ΙΣΙΔ. Τὸ πιστεύω, εἶναι πρώτης ποιτητος. Τὸ ἐκέρδισα μιᾶς ἀνθοπώλιδος, περδὸ δλίγους, μιᾶς παχειάς, εὐρώστου, μελαγχροινῆς . . . ημην ἦλιος ἀνήσυχος διὰ τὴν μεγάλην αἰτίαν ὅπου ζεύρεις (δεικνύει τὰ θυλάκια του). Άλλα . . . οι μεγάλοι ἀνδρες εἰς τὴν περίστασιν φάνονται.

ΣΤΕΦ. Τί διάβολο ἔκαμες;

ΙΣΙΔ. Ἔβαλα στραβὰ τὸ καππέλλο μου, λές κ' ἔξεπούλησα τὸ βρύμιο ἵλαβα πόζα ἀνθρώπου φορτωμένου χρυσάφι, ἐπειτα προχωρῶ τραγουδῶν. . .

ΣΤΕΦ. Ναι. «Ζήτω τ' ἀσῆμι; Ζήτω οἱ παράδεις»

ΙΣΙΔ. Εὔγε! βλέπεις δτι εἶνε μία δρθὶ γνωμή. Ἐπειτα λοιπόν τῆς κλεισῶ τὸ μμάτι, καὶ πόσο θέλεις, τῆς λέγω, δι' αὐτὸ τὸ ρόδο, ωραῖο μου ρόδο δέκα σολδία, μοὶ λέγει, διὰ ἀγάπη σας ώραιε μου νέε. Δὲν πηγαίνει κακὰ ή δουλειά μας. . . Σκύφτει νὰ πάρη τὸ ρόδο, σκύφτει κ' ἐγὼ, καὶ χωρὶς νὰ μὲν γνοιάσῃ διὰ μικροπράγματα, τζάρ τῆς σκάω ἔνα φίλημα, ἔνα φίλημα πρώτης ποιτητος! ή μπτέρα της ἐκάθητο σιμά της, καὶ εὐθὺς εὐθὺς μοῦ λέγει' εἰ κύριε, αὐτὸ δξίζει πέντε φράγκα, οὕτε λεπτὸν ἵλιγώτερο. ἐγὼ ἀμέσως, δόστε μου λοιπόν τὸ υπόλοιπον 40 1/2 φράγκα! ή μπτέρα, δὲν ἔχω ψηλά. . . εἰ καλά τῆς λέγω, περνῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ παίρνω τὸ υπόλοιπον, περνῶ, ποῦ κάθεσαι; Ή νέα γελά. . . Λι! τι τὰ θέλεις φίλε μου, ἀνθοπώλις, καὶ πάλιν ἀνθοπώλις τέλος πάντων μὲν περιμένει, καὶ θὰ περιμένει πολὺ ἀκόμη. Τὸ ρόδο, ιδού το.

ΣΤΕΦ. Νέος οἰκονομολογικὸς τρόπος διὲ ν' ἀγοράζῃ τις ἀνθη.

ΙΣΙΔ. Καὶ πυῦ εἶναι τὸ δικό σου;

ΣΤΕΦ. Τὸ ἰδικόν μου δξίζει πολὺ περισσότερον (θέλων εἰσερχομένη τὴν Λούζαρ καὶ τὸν Βεριαρίν εἰς τοῦ δωματίου ὅθεν οὗτος ἔξηλθε) Ιδού τὸ ρόδον μου.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Λουίζα, Βεριάπιτρ, φέροντες
άρθη, καὶ οἱ ἄρω.

ΙΣΙΔ. Δουίζα μου Λουίζα μου, πῶς
εἰς τὸ Παρίσιο; Οὐχί! χαρά! εῦγε Στέ-
φανε, εῦγε μὰ τὴν ἀλήθεια (τὴν θ-
γακαλίζεται).

ΒΕΝ. Δὲν τὸ ἔξερεις; ήτο γρυμμένη
εἰς τὸ σπῆτι του.

ΛΟΥΙ. Άγαπητέ μου Ισίδωρε, πόσον
χαίρω ἐπαναβλέπουσά σε!

ΙΣΙΔ. Ἀμήν ἔγω; ἔγω; Ἐλα ὅδ, θ-
γακαλίσουμε πάλιν καὶ ἔτοι εὐχαριστού-
μεθα καὶ οἱ δύο.

ΒΕΝ. Βλέπεις; ἐπειδὴ εἴμαι μικρό-
τερος, μὲν ἀγκάλιασσε μία φορά.

ΛΟΥΙ. Νὰ καὶ πάλιν, νὰ ἔξοφλήσωμεν
τοὺς λαμούς μας.

ΙΣΙΔ. Μὰ πὲ μου ἀηδίασσες τὸ ἀρ-
χοντικὸ σπῆτι ὃπου ήσουν; Βέβαια,
διατέ καμμίν φορά εἴνε βάκαντες πολὺ^ν
κακά ἔκει μέσα...

ΛΟΥΙ. Οὐχί, οὐχί διὰ τοῦτο ήμην
πολὺ δυστυχής μακράν ὑμῶν εὑρισκο-
μένη (καθ' ἔκυπτην) καὶ μακράν ἔκστη-
γουσ.

ΣΤΕΦ. Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν
της.

ΙΣΙΔ. Καλὰ ἔκαμες Λουίζούλα μου·
οὐμερα εἶναι ήμέρα χαρᾶς, καὶ δταν
ἔθη η Θηρεσία μας θὰ τὴν κάμωμεν
νὰ γελάσῃ δλίγον...

ΒΕΝ. Νὰ τῆς κάμωμεν κάνεν παι-
γνίδι.

ΙΣΙΔ. Ο, τι θέλετε, φθάνει νὰ γελά-
σωμεν.

ΒΕΝ. Νὰ συντρίψωμεν τὸ ἔν πόδι
τῆς ασφέγγλας της· η Θηρεσία θὰ κα-
θηκη ἐπάνω, θὰ πέσῃ, καὶ ήμεις νὰ
ήμεθα ἔτοιμοι νὰ τὴν δεχθῶμεν· εἰς
τὰς ἀγκάλας μας.

ΣΤΕΦ. Οὐχί! ναί, εἰς τὰς ἀγκάλας
μας.

ΙΣΙΔ. Μπούμ ἔκεινη, καὶ ήμεις [ἔτοι-
μοι μὲ τὰς ἀγκάλας ἀγοικταῖς.

ΒΕΝ Ω ἔρχεται, ἔρχεται.
ΙΣΙΔ Δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν.—Νὰ
κρυφθῶμεν γρήγωρα [σδηρεῖ τὴν Λου-
ίζαν εἰς τὸ ἔρ δωμάτιον, εἰσέρχεται
καὶ αὐτός εἰς τὸ ἄλλο. ο Βεριάπιτρ πη-
γαλτει ὑπὸ τὸ τραπέζιον, ο δ Στέφα-
νος ἀμηχανῶν μέρει εἰς τὸ βά-
θος.]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

Θηρεσία καὶ οἱ ἄρω

ΘΗΡ. (εἰσέρχομένη ἀποθάλλει σιάλιον
καὶ πῦλορ φίτονσα αὐτῷ ἐπὶ τυρος ἔ-
δρας). Οὐδὲ γραμμήν! Ἄ! δὲν τὸ
ἥλιπιζον. Πολὺ κακά! Πῶς δύναται νὰ
λησμονήσῃ τις προσφιλῇ ἀντικείμενα!
Δι! μὲν ἐπεριμένετε, Στέφανε;

ΣΤΕΦ. Οχι, ἔγω . . . δηλ. ναί (κρύ-
πτει τὰς ἀγθοδέσμας τοῦ Βεριάπιτρ)

ΘΗΡ. Άλλα τί ἔχετε καὶ εστι; μοὶ
φαίνεσθε τεθορυβημένος . . .

ΣΤΕΦ. Οχι ἀπατᾶσθε.

ΘΗΡ. Άλλα κάτι ἔχετε . . .

ΣΤΕΦ. Δι! τὸ νομίζετε; (διαρκοῦν-
τος τοῦ ἄρω διαλόγου ο Ισίδωρος
γενει τῇ Λουίζῃ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῇ δὲ
ἐξέλθοντα πηγαλτει τῆς Θη-
ρεσίας καλύπτοντα τοὺς ὄφθαλμοὺς
αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν της).

ΙΣΙΔ. (μὲν πλαστὴν φωτὴν) Μάντευσε.

ΘΗΡ. Σὺ εἶσαι Βενιαμίν;

ΒΕΝ. (ὑποκάτωθει τῆς τραπέζης) Ε-
γώ; δχι (ἐξέρχεται)

ΘΗΡ. Άλλα τίς εἴνε λοιπόν; Δὲν εἴ-
νε βέβαιως δ Ισίδωρος. (ἀπομένη τῶν
χειρῶν τῆς Λουίζης).

ΙΣΙΔ. Ποῦ νὰ ἔχω ἔγω τέτοια χερά-
κια, ε;

ΘΗΡ. Θεέ μου! δλλ' οὐχί, δὲν εἴνε
δύνατόνι!

ΣΤΕΦ. Απ' ἐναντίας.

ΒΕΝ. Εἶναι δύνατότατον.

ΙΣΙΔ. Εμπρός. Μεταβολὴ, εἰς τὰς θέ-
σεις εας· (η Λουίζα θρηγκαλίζεται τῇ Θηρεσίᾳ),

ΛΟΥΙ. Θηρεσία, Θηρεσία μου!

ΘΗΡ. Άδελφή μου! (πάντες περικυκλοῦσιν αὐτὴν προσφέροντες ἄρθη καὶ ἀνθοδέσμας ἃς ἔφερεν ὁ Βενιαμίν.) Εὔχαριστῶ διὰ τὰ δῶρα, διὰ τὰ ἄνθη σας, ἀλλά οἶδι τὸ ὠραιότερον.

BEN. Ἔλαθες λοιπὸν ἐπιστολὰς ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον;

ΘΗΡ. (πρὸς τὸν Στέφανο) Σεῖς δὲ, κύριε, (γελῶσα) μὲ τὴν ὑποκρισίαν σας μὲν ἔκάμετε καὶ ἔτρεξτε ἔως ἔκει. Καλὰ, λογαριαζόμεθα... Άλλὰ σὺ, Λουΐζα μου, εἰσαι ἔδω, εἰσαι πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ θὰ μείνῃς, ἀλήθεια;

ΛΟΤΙ. Ναι, ναι, διότι τὰ πάντα ἐγκατέλειψα ήταν ἔλθω καὶ μείνω μὲν σέ.

ΘΗΡ. Δὲν σὲ ἔγνώρισα ἀμέσως ἔνεκα αὐτοῦ τοῦ δακτυλούδιου τὸ δποτὸν φέρεις.

ΛΟΤΙ. Δακτυλίδιον... (τεταραγμένη.)

ΘΗΡ. Άλλα εἴσαι ωχρὰ, Λουΐζα μου, τί ἔχεις;

ΙΣΙΔ. Ναι, εἶνε λίγο ωχρά.

ΘΗΡ. Θέλεις νὰ φάγης, νὰ πίης; τί θέλεις;

ΛΟΤΙ. Όχι, όχι... ή συγκίνησις, δικόπος τῆς δδοιπορίας... Άλλὰ τώρα εύρισκομένη ἐν μέσῳ ήμένων... Άδελφή μου, ηθελον 'ν ἀναπαυθῶ δλίγον.

ΘΗΡ. Ναι, ναι, Λουΐζα μου, πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιον μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

BEN. Ζήτω η ἀδελφή μας.

ΟΔΟΙ. Ζήτω! (ἡ Λουΐζα εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Θηρεσίας, ὁ Βενιαμίν συναθροίσας τὰ ἄνθη ἀπέρχεται.)

ΘΗΡ. Λένι ἀπατῶματε... ή Λουΐζα δὲν εἶνε εύτυχης. (κάθηται)

ΣΤΕΦ. Ιδοὺ ηρχίσειν ἀνησυχοῦσα ἔνεκκα τῆς μητρικῆς τρυφερότητός της.

ΙΣΙΔ. Ήθελα νᾶξευρα διὰ τί μελαγχολεῖς σήμερον δπου ἔχεις τὴν ἑορτήν σου.

ΘΗΡ. Εὗγε σου... πράγματι, διατί ἀφησες τὴν ἐργασίαν σου;

ΙΣΙΔ. (καθ' ἔκυπον) Ηδῶ εἰμεθα!

ΘΗΡ. Θὰ εἶχητησας, πιστεύω, τὴν ἀσείαν;

ΙΣΙΔ. Ά! ναι, τὴν ἀσείαν... τὴν ζητῶ πάντοτε... ἀλλὰ...

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔκυπον) Τώρα θεβαίως θάκούσωμεν κάτερ γεῦδος.

ΘΗΡ. Λοιπόν;

ΙΣΙΔ. Ἐφιλονείκησα,...

ΘΗΡ. Μὲ τὸν προϊστάμενον;

ΙΣΙΔ. Όχι.

ΘΗΡ. Μὲ ποτὸν λοιπόν;

ΙΣΙΔ. Μὲ τὸν υποδιευθυντὴν; ξνα Ἀγγλον, μὲν ἔνα χέλι ποταμήσιο, καὶ ζεύραις τὰ χέλια δὲν μοῦ ἀρέσουν.

ΘΗΡ. Φθάνουν πλέον αἱ ἀνοησαῖ! εἰπέ μου τὶ συνέδη.

ΙΣΙΔ. 'Ορίστε. 'Ο αγγλος ἀποστρέφεται τὴν μουσικήν, ἐγώ πάντα μου τραγουδῶ. ἔκεινος εἶναι ξηρὸς, ξηρὸς, λιγνὸς λιγνὸς, καὶ ἐγώ είμαι δλος γυμάτος γήτες ἔχω τὸ μπεμόλε εἰς τὴν καρδία, τὸ διέξις εἰς ταῖς φλέβαις, καὶ παντοῦ τὰ ἀποικτέντα.

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔκυπον) Ποῦ ἐτρυπάδοτα εὐρίσκεις.

ΘΗΡ. Τέλος πάντων;

ΙΣΙΔ. Τέλος πάντων!... Γνωρίζεις τὴν Ληννα Μπολένα... ἐτραγουδοῦσα ἀθαναθῆ τῆς Αγγλίας τὸν θρόνον, γυνὴ ἀλλη δξια ἀγάπης... μόλις ἔκεινος ἀκουσεις Αγγλία ποτὸς διάβολος ζεύραις τὲ ἐφαντάσθη, καὶ τοῦ ἐκακοφάνη, καὶ σὰν κακοαναθρεμένος νησιώτης ξλίθε καὶ μοῦ ἔζητοσεν ἔζήγοσιν τοῦ λόγου μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔννοοῦσε τὴν γλῶσσα μας, τοῦ ἀπήντησα 'ξ τὸ ἀγγλικόν (γεύσεις διτετρυπάδοτα εγρογοθοκόπησεν)

ΘΗΡ. Εἴκετυπήθης;

ΣΤΕΦ. Εἴκετυπήθης;

ΙΣΙΔ. Τὸν ἐκτύπησα. Εἰς τὴν μουσικὴν ξεριάζεται νὰ κτυπᾷ κάνεις τὸν χρόνον.

ΘΗΡ. Ά! δὲν εἶνε καλὰ αὐτὰ, Ισίδωρε.

ΙΣΙΔ. (γονυπετῶν ως πράττουσα τὰ παιδιά) Μάννα μου, μαγγούντα μου δὲν τὸ κάνω ἄλλο.

ΘΗΡ. Αὔθαδη!

ΙΣΙΔ. Ποτέ μου.

ΘΗΡ. Κακέ.

ΙΣΙΔ. (παρακολουθῶν αὐτὴν γονυπετής) Δὲν τὸ κάνω ἄλλο.

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔσυτόν) Πῶς τὰ μὴ γελᾶ τις;

ΘΗΡ. Σήκω, σήκω κακὲ ἀνθρωπε. Τώρα λοιπὸν θὰ σ' ἐδίωξεν ὁ κύριός σου.

ΙΣΙΔ. Ὁχι, δχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος ν' ἀφῆσαι ἐμέ; ἐγὼ τὸν ἀφησα. ἐμὲ νὰ διώξῃ ὁ κύριός μου; ἔσται δὲ, καὶ δὲν εἶναι τόσῳ ζῶο! ἐμὲ νὰ διώξῃ; τὸν καλλίτερον ἐργάτην του; ἐμὲ; ἵποῦ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἤθελε νὰ μου δώσῃ ἕνα μεγάλο δῶρο, καὶ νὰ μὲ στελλῃ νὰ πωλήσω κλειδοκύμβαλα;
τὸν Ἀλγερίαν διὰ λογαριασμὸν του,
εἰς ἕνα νέο κατάστημα, ἀλλ... ἐγὼ δὲν ἤθελα.

ΘΗΡ. (ἀφηρημένη) Καὶ ἔκαμες καλά...

ΙΣΙΔ. Τὸ βλέπεις; καὶ σὺ ἀκόμη τὸ λέγεις ἔκαμε καλὰ νὰ γρονθοκοπήσω τὸν Ἄγγλον, ἔκαμε καλὰ νὰ φύγω. . . ΘΗΡ. Αλλ' ὅχι, δὲν λέγω τοῦτο· δὲν θέλω μάλιστα ν' ἀκούσω πλέον νὰ γίνεται λόγος περὶ τούτου, καὶ εἴμαι ωριμένη κατὰ σοῦ.

ΙΣΙΔ. (γονυπετῶν αἴφρης ως ἄρω) Ληγισμένη, ἀδελφή μου, μ' ἐμὲ, μὲ τὸν ιειδωράκη σου, ἀδελφούλα μου, μάνη μου γλυκειά... σήμερα ποῦ ἔχεις τὸ δυνοματάκι σου τὸ χρυσό, διοῦ πρέπει νὰ τραγουδήσουμε, νὰ διασκεδάσουμε, καὶ ὅλι νὰ κλαίμε. Ἐγὼ, ίδεις, κλαίω. Θηρεύσα μου... Θέλεις νὰ ξεθυμάνης τὸν θυμό σου; Βάρει μου, Θηρεσία μου, τὸ κεφάλι δυνατὰ, δὲν κινοῦμαι, μοῦ πρέπει... (λαμβάρω τὰς χειρας αὐτῆς στὸν Στεφ. καὶ η Θηρ. γελῶσι). Η γελᾷ; γελάτε; γελῶμεν. Εἴτελείσουμεν δλα. Μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν δουλειά τοῦ Ἄγγλου· ἐγὼ οὐ συγχωρῶ μ' ἔκαμες καὶ ἔκλαυσα, εἴμεθα λίγη καὶ δμοια... . . Εἴλα τώρα νὰ τὰ στέλνουμε... Ἐνα, δύο, τρία, ἔγινε. (τὴν ἐναγκαλίζεται). (αὐτήν).

ΣΤΕΦ. (κατ' ίδιαν) Τὴν διώρθωσα καὶ ΘΗΡ. Τερελλέ! (βλέπουσα ἀρχόμενον τὸν Αλφρέδον) Τελείωνε λοιπὸν, ἔργαις ὁ κύριός Αλφρέδος.

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α'.

ΣΚΗΝΗ Η'.

'Αλφρέδος καὶ οἱ ἄρω.

ΙΣΙΔ. Καλῶς ὥρισατε, κύριε δικηγόρε μου· ἀλλὰ διατὰ τέσσον ἀργά; διατὰ ἔχασσετε τόσον καιρὸν; τὸ ἐννοῶ, διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσετε! . . ἐκερδίσαμεν λοιπὸν τὴν δίκην; Καλημέρα, δικηγόρε μου, καλή σου 'μέρα, στήριγμά μου.

ΑΛΦ. Χαίρε, ἀγαπητέ Ἰσίδωρε.

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔσυτόν) Εδῷ εἶνε ὁ κύριος δικηγόρος· δὲν ἦξενρω, ἀλλ' ὅταν τὸν ἔδω μὲ κυριεύει μελαγχολία.

ΑΛΦ. (παρρησιάζων τῇ Θηρεσίᾳ μιαν ἀνθοδέσμην) Επιτρέψατε μοι, δεσποινίς, νὰ ἐνώσω τὰς εὐχάς μου μὲ τὰς τῶν ἀγαπώντων ὑμᾶς.

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔσυτόν) (Τὰ συνειθισμένα του γλυκὰ καὶ ἀπροπή λόγια).

ΘΗΡ. Ω! τὶ λαμπρὰ ἀνθοδέσμη!

ΣΤΕΦ. (ώς άνω) (Καὶ δμως; ή ίδική μου εἶνε ωραιοτέρα καὶ μεγαλητέρα).

ΑΛΦ. Δὲν θὰ μὲ ἐλέγχετε πιστεύω ἐπὶ ἀδιακρισίᾳ ἢν τολμῶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην πανήγυριν.

ΙΣΙΔ. Καλὲ τί λέγετε, κύριε δικηγόρε; δόλοι μάλιστα χαιρόμεθα ὅτι εἴσθε ἐδῷ.

ΣΤΕΦ. (καθ' ἔσυτόν πορευόμενος εἰς τὸ Βάθος) Εγὼ δμως ὅχι.

ΘΗΡ. Πράγματι πανήγυρις εἶνε· φαντασθῆτε, ἐπανέιδον τὴν ἀδελφήν μου.

ΑΛΦ. Τὴν ἀδελφήν σας;

ΘΗΡ. Αδελφήν διὰ τὴν δποίαν ὑπηρφανεύομαι.

ΙΣΙΔ. Μάλιστα, μίαν ἀδελφήν της δποίας. εἴμαι ἀδελφός.

ΘΗΡ. Τώρα σᾶς τὴν παρουσιάζω.

ΙΣΙΔ. Εὖς παρουσίασέ του την. . . (ἡ Θηρ. δέξερχεται, οὗτος δὲ ταχέως καὶ χαμηλὴ τῇ φωνῇ λέγει πρὸς τὸν Αλφρέδον) Λοιπὸν; τὸ γραμμάτιν μου;

ΑΛΦ. Δὲν ἥδυνθην νὰ τὸ ἔξαργυρώσω.

ΙΣΙΔ. Ω! διάβολε, διάβολε.

ΑΛΦ. Είνε πλαστογραφημένον.

ΙΣΙΔ. Έ; πλαστογραφημένον; (καθ' έσυτδν) ("Α, Ραβουρδέρ θά μου τὴν πληρώσεις).

ΑΛΦ. Παρατήσοντες (εξάρχει τοῦ θυλάκιον τον τὸ γραμμάτιον).

ΙΣΙΔ. Σιωπή. (λαμβάνει τὸ γραμμάτιον καὶ τὸ χρύπτει εἰς τὸν κόλπον του. 'Η Θηρεστα εἰσερχομένη θέτει τὰ πάντα.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

'Αουλίζα, διθυγουμένη υπὸ τῆς Θηρεστας, καὶ οἱ ἄνω.

ΘΗΡ. Ναὶ, προσφίλης Αουλίζα, δὲ περισπιστής τοῦ ἀδελφοῦ μας, δὲ κύριος Ἀλφρέδος Βαρέν.

ΑΛΦ. (εὐθαμβος;) Πολαν θλέπω!

ΛΟΥΤΙ. (ώς ἄνω) Δύτος!

ΙΣΙΔ. Λοιπόν;

ΣΤΕΦ. Τί συνέδη;

ΘΗΡ. Γνωρίζετε τὴν ἀδελφήν μου;

ΑΛΦ. (ἀρα λαμβάρω) Ἑλλασιν τὴν τιμήν νὰ γνωρίσω τὴν δεσποινίδα εἰς τὸν πύργον τοῦ Πον-λε θὲ πλησίον τῆς Ὁρλεάνης, διοι είχον ὑπάγη μετὰ τοῦ πατρός μου.

ΙΣΙΔ. Ά! θλέπεις καμμία φορὰ πῶς ἔρχονται τὰ πράγματα; Καλὰ τὸ λέγει καὶ ἡ παροιμία, «χνήρωπος μ' ἀνθρώπον δὲν σμίγει μά δουνδ μὲ δουνδ...» Ο δηλ. σχι. Γνωρίζεις λοιπόν τὸν ὑπερασπιστήν μου, καὶ ἐκείνον τὸν ἀφεντάνθρωπον τὸν κύριον πατέρα του; ἐκείνον τὸν σεβάσμιον, διοῦ εἶνε πούεδρος, καὶ μὴ στοχάζεσαι πῶς εἶνε περιήφανος; κάθε ἄλλο ὀγκαπέι τὴν μουσικὴν καὶ εἶνε δὲ καλλίτερος γειτονάς μας.

ΘΗΡ. Σιώπα πλέον, φλύαρε. 'Αλλὰ πῶς δὲν μᾶς τὸ εἴπετε ἀφοῦ ἐγνωρίζετε τὴν ἀδελφήν μου;

ΑΛΦ. Τὸ ἡγνόσιν, διότι ἄλλο ἔφερεν δόνομα δὲ τὸ ητο εἰς τὸν πύργον...

ΘΗΡ. Ά! ναὶ, τὸ τῆς μητρός μας!

ΣΤΕΦ. (καθ' έσυτδν) (Δυστυχῆ κοράσια)

ΙΣΙΔ. (ἀραγιρώσκων τὸ παρά τοῦ Αλ-

φρέδου δοθὲν αὐτῷ ἔγγραφον) «Καθέ δυντιθῶ νὰ ζήσω μακράν διμῶν εὐερισκομένη; καὶ νὰ μὴ γίνω σύζυγος τας; . . .» Τι διάβολο μοῦ ἔδωσε; ἄλλο παρὰ γραμμάτιον! (πλησιάζει πρὸς τὸν Ἀλφρέδον)

ΒΕΝ. Δὲν πηγαίνομεν νὰ πάρωμεν καὶ τὸν μικρόν μας Αὔγουστον;

ΘΗΡ. Ναὶ, ναὶ, θὰ διπάγωμεν δῖοι. Στέφανε, θὰ ἔλθετε καὶ σεῖς.

ΣΤΕΦ. Όποιον εὐτύχημα! (δ Βεριαμήρ δ Στέφαρος η Θηρεστα καὶ η Αουλίζα συρδιαλέγονται)

ΙΣΙΔ. (πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Τί εἰν αὐτὸν ποὺ μοῦ δώκατε; Δὲν εἶνε ἐμπορικὸν γραμμάτιον, αὐτὸν εἶνε ζαχαρωμένη ἔρωτικὴ ἐπιστολὴ!

ΑΛΦ. (καθ' έσυτδν) Ω Θεέ μου! μια ἐπιστολὴ τῆς Αουλίζης.

ΙΣΙΔ. Εἴωτες, έ; ἔρωτες;

ΑΛΦ. Ό! μὴ πιστεύσῃς ποτέ...

ΙΣΙΔ. Τρώντι, πρόκειται διὰ γάμου.

ΑΛΦ. Βεβαίως.

ΙΣΙΔ. Δὲν εἶδον τὴν ὑπογραφήν . . . λάθετε.

ΑΛΦ. Ά! δέξα τῷ Θεῷ!

(δ διάλογος οὗτος κακόπερ καμμηλοφρώως γενόμενος παρετηρήθη υπὸ τῆς Θηρεστας.)

ΘΗΡ. Εὔπρός λοιπόν, Βενιαμίν, πήγανε νὰ πάρῃς τὸ καππέλλο σου. Στέφανη, πηγαίνετε νὰ ἀλλάξετε. Κύριος Αλφρέδε, δὲν τολμῶ νὰ σᾶς προσκαλέσω. ΑΛΦ. Ασμένως θὰ συμμετείχον εἰς τὴν χαράν σας, πλὴν κατεπείγουσά τις διπλοθεσίς...

ΛΟΥΤΙ. (κατ' ιδίαν) Καὶ νὰ μὴ δύγματα τὰ τῷ εἴπω οὐδὲ λεξίν!

ΑΛΦ. Θὰ ἐπανέλθω δημαρχός.

ΒΕΝ. Εὔγε, εὔγε.

ΣΤΕΦ. (Πρὸς τὸν Βενιαμήρ.) Εὔπρος πηγαίνε νὰ ἔδυθης.

ΒΕΝ. Έγώ ἐνδύομαι γρήγορα.

ΘΗΡ. Προσέξατε νὰ γίνετε ώρατοι κάριριν τὴς ἔօρτης μου. ('Ο Βενιαμήρ καὶ ο Στέφαρος ἐξέρχονται.)

ΙΣΙΔ. (κατ' ιδίαν) Ά! κατέργαρε Ραβουρδέρ θὰ μοῦ τὴν πληρώσεις.

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

(Ιδιαιτέρα ἐκ Λογίνου ἀλληλογραφία.)

Φιλίτας μοι Γεώργιε.

Ιδού με τέλος πάντων μὲ τὸν κάλαμον ἀνὰ χειρας ὅπως ἐπιστείλω Τίμιν δόλγας λέξεις... Μέγα όχετε δίκαιον παραπονούμενοι ἐπὶ τῇ τασσοῦτον παραταθείση σιγῇ μου. Μέγιστον δὲ ἀποδίδοντες τὴν καθυστέρησιν ταύτην μᾶλλον εἰς τὴν ἀμέλειάν μου, ἢ εἰς τὰς ἐπασχολήσεις μου. Είναι ἀληθές ὅτι «δ χρόνος ἔστι χρήματα» «Time is money ακαὶ ὅτια δεῖ δεῖ χρημάτων καὶ ἀνευ τούτων οὐδὲν δυνατὸν γενέσθαι». πλὴν μήπως ἄρα γε δὲν ἡδυνάμην νὰ ὑποκλέψω ὥρας τιὰς ἐκ τῶν τῆς ἀναπάνεσώς μου καὶ νὰ ἐντρυφήσω συνδιαλεγόμενος μακρόθεν μεθ' ὑμῶν; Ή μήπως δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀφιερώσω στιγμάς τιας εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ «Ζακύνθου Ανθώνος»; Αποχώρη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἡ ποικιλία τῶν ἀντικειμένων, τὸ ἀτερμόν τῶν ἀποστάσεων, τὸ πολυάσχολον τῶν ἐργασιῶν ἀποσπάσι τὴν προσοχήν Σου καὶ ἀνεπαισθετεῖ ἀναρπάζουσι τὰς στιγμάς, τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας Σου.

Άλλως ἦδη ἡ ἐποχὴ ἐπροχώρησε καὶ δ «Ἄνθών» τῆς Ζακύνθου δὲν χρήζεις πλέον καλλιεργείας. Ή ἐπιστημονικὴ τοῦ καθηγητοῦ καὶ φιλοσόφου γέροντος δίκελλα, δ τεχνήσις καὶ ἀρισταγής τοῦ πολυμούσου Μέμνωνος λίσγος, ή ἀνεξάντλητος καὶ ἀρδευτικὴ τοῦ μουσο-

Σ. Ζ. Δ. «Η ἐπιστολὴ αὕτη ἐστάλη πρὸς τὸν συνάδελφον ἡμῶν Γ. Κ. Σφήκαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ιουλίου. Δυσκολίαι σχεδὸν ἀνυπέρβλητοι παρουσιάσθησαν ἔκτοτε ὡς πρὸς τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἀνθώνος», τὰς δύοις διὰ τοῦ παρόντος φιλαδελφίου ἔτειθεμεν τοῖς ἡμετέροις Κ. Κ. συνδρομηταῖς. Ένεκα τῶν ἐργασιῶν δυσκολειῶν ἐπῆλθε ἀταξία περὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν φιλαδελφίων καὶ ἰδού τὸ τοῦ Ιουνίου ἔκδιδοται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου. Τὴν ἐπιστολὴν λοιπὸν τοῦ περιπαθοῦς καὶ μουσολάτρου φίλου ἡμῶν κ. Ρουσσάγου ἀσμάγως δημοσιεύεσσα σήμερον η Σύνταξις πέποιθεν ἔτι προσφέρει τοῖς ἀξιοτίμοις Κ. οις Συνδρομηταῖς Με λέτην ἀξίαν μελέτης.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α'. ΠΡΑΞΕΙΣ